

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 17 listopada 2016 r. r.

Sąd Rejonowy Szczecin – Centrum w Szczecinie Wydział X Gospodarczy

w składzie:

Przewodniczący:	SSR Joanna Stelmasik
Protokolant:	Szymon Wójcik

po rozpoznaniu w dniu 17 listopada 2016 r. r.

na rozprawie

w sprawie z powództwa P. H.

przeciwko (...) spółce akcyjnej z siedzibą w W.

o zapłatę

I. zasądza od pozwanej (...) spółki akcyjnej z siedzibą w W. na rzecz powoda P. H. kwotę 15 252,08 zł (piętnaście tysięcy dwieście pięćdziesiąt dwa złote 08/100) wraz z ustawowymi odsetkami (określonymi od 1 stycznia 2016r jako odsetki ustawowe za opóźnienie) liczonymi od dnia 17 czerwca 2013r.,

II. zasądza od pozwanej na rzecz powoda kwotę 4 180,00 zł (cztery tysiące sto osiemdziesiąt złotych) tytułem kosztów procesu.

Sygn. akt X GC 913/14 postępowanie zwykłe

UZASADNIENIE

W dniu 14 lutego 2014 roku powód P. H. złożył pozew przeciwko pozwanej (...) spółce akcyjnej z siedzibą w W. o zapłatę kwoty 15.252,08 zł z ustawowymi odsetkami liczonymi od dnia 17 czerwca 2013 roku oraz kosztami postępowania.

Uzasadniając żądanie pozwu powód wskazał, że w dniu 5 maja 2013 roku w wyniku kolizji drogowej uszkodzeniu uległ pojazd należący do D. K., a sprawca szkody zawarł z pozwaną umowę ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych. Pozwana przyjęła na siebie odpowiedzialność za szkodę co do zasady i przyznała poszkodowanemu odszkodowanie za uszkodzenie pojazdu w kwocie 27.7238,45 zł. Poszkodowany przeprowadził naprawę pojazdu, której koszty były wyższe niż wartość odszkodowania i wyniosły 41.108,64 zł. Poszkodowany z uwagi na brak sprawnego pojazdu wynajął od powoda pojazd zastępczy, z którego korzystał od dnia 17 maja 2013 roku do dnia 2 czerwca 2013 roku. Koszt najmu tego pojazdu wyniósł w sumie kwotę 5.227,50 zł brutto. Tytułem zwrotu kosztów najmu pojazdu zastępczego pozwana przyznała powodowi odszkodowanie w kwocie 3.345,60 zł uznając za uzasadniony najem przy stawce 160 zł netto i okresie 17 dni najmu. Uzasadniając legitymację czynną do wystąpienia z powództwem powód wskazał, iż zawarł z poszkodowanym umowę cesji wierzytelności.

Dnia 13 czerwca 2014 roku Referendarz Sądowy w Sądzie Rejonowym Szczecin-Centrum w Szczecinie wydał nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym (sygn. akt X GNc 459/14).

Pozwana wniosła sprzeciw od nakazu zapłaty zaskarżając nakaz zapłaty w całości oraz wniosła o oddalenie powództwa i zasądzenie na jej rzecz kosztów postępowania. W uzasadnieniu pozwana przyznała okoliczności zdarzenia, zgłoszenia szkody, przyjęcia odpowiedzialności za szkodę oraz przyznania wypłaconego w toku postępowania likwidacyjnego odszkodowania. Zakwestionowała zasadność powództwa wskazując, iż strona powodowa zawyżyła koszty naprawy pojazdu i nie wykazała ich poniesienia, a wskazała jedynie koszty hipotetyczne, a nie faktycznie poniesione. Zdaniem pozwanej strona powodowa nie wykazała konieczności zastosowania do naprawy części oryginalnych nowych. Poza tym koszty zakupu części zostały znacznie zawyżone, np. reflektor lewy, którego cenę strona powodowa ustaliła na kwotę 3.611,27 zł powinien kosztować 800 zł brutto, a cena za drzwi przednie lewe nie powinna wynosić 2.133,05 zł brutto, tylko 400 zł brutto. Dalej pozwana podniosła zarzut braku legitymacji procesowej powoda wynikającej z pozorności cesji wierzytelności. Pozwana zakwestionowała zasadność żądania zapłaty kwoty stanowiącej równowartość podatku od towaru i usług.

Powód w dalszym piśmie procesowym podtrzymał swoje dotychczasowe stanowisko.

Pozwana w dalszym piśmie procesowym również podtrzymała swoje dotychczasowe stanowisko.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Dnia 5 maja 2013 roku miała miejsce kolizja drogowa, w wyniku której uszkodzeniu uległ pojazd marki B. (...), o nr rej. (...). Sprawcą szkody była osoba, która legitymowała się umową ubezpieczenia zawartą z pozwaną. Dnia 17 maja 2013 roku poszkodowany zgłosił pozwanej szkodę, która została zarejestrowana pod numerem PL (...)

Dowód:

- dokumentacja zdjęciowa, k. 54-57,
- dokumenty z akt szkody, k. 119.

Poszkodowany przekazał uszkodzony pojazd do warsztatu naprawczego prowadzonego przez R. Ś. i upoważnił R. Ś. do odbioru odszkodowania. Pojazd został naprawiony przy użyciu części nowych oryginalnych. Koszty naprawy pojazdu wyniosły 41.108,64 zł brutto.

Pozwana określiła koszty naprawy uszkodzonego pojazdu na kwotę 27.738,46 zł brutto. Pismem z dnia 7 czerwca 2013 roku pozwana poinformowała poszkodowanego o przyznaniu odszkodowania w kwocie 27.738,45 zł.

Dowód:

- kalkulacje naprawy, k. 10-16, 32-39
- pismo pozwanej z dnia 7 czerwca 2013 r., k. 17,
- dokumenty z akt szkody, k. 119,
- zeznania świadka D. K., k. 257-258.

Dnia 17 maja 2013 roku poszkodowany wynajął od R. Ś. pojazd zastępczy. Pojazd był mu potrzebny do tych samych celów, do których wykorzystywał pojazd uszkodzony, m.in. celem dojazdu do pracy. Poszkodowany nie posiadał innego pojazdu oraz nie mógł korzystać z pojazdu małżonki, ponieważ ona sama z niego korzystała.

Dnia 12 czerwca 2013 roku R. Ś. wystawił fakturę VAT nr (...), w której określił koszty najmu pojazdu zastępczego za okres 17 dni od dnia 17 maja 2013 roku do dnia 2 czerwca 2013 roku na kwotę 5.227,50 zł brutto. Należność miała być płacona gotówką.

Dowód:

- faktura VAT nr (...), k. 20,
- zeznania świadka D. K., k. 257-258.

R. Ś. prowadzący warsztat naprawczy wystawił dnia 6 sierpnia 2013 roku fakturę VAT nr (...), w której stwierdzono, iż warsztat wykonał naprawę pojazdu marki B. (...). Koszty naprawy wyniosły 41.108,64 zł brutto.

Pismem z dnia 8 sierpnia 2013 roku pozwana poinformowała poszkodowanego o przyznaniu dopłaty do odszkodowania z tytułu uszkodzenia pojazdu w kwocie 5.151,24 zł.

Dowód:

- faktura VAT nr (...), k. 19,
- pismo pozwanej z dnia 8 sierpnia 2013 roku, k. 21,
- wydruki ofert, k. 52-53,
- dokumenty z akt szkody, k. 119,
- zeznania świadka D. K., k. 257-258.

Pismem z dnia 26 sierpnia 2013 roku poszkodowany wezwał pozwaną do zapłaty kwoty 14.155,29 zł tytułem różnicy pomiędzy kosztami naprawy pojazdu, jakie poszkodowany poniósł, a wysokością przyznanego przez pozwaną odszkodowania w kwocie 27.738,45 zł. Pozwana nie zmieniła jednak stanowiska i nie uznała zasadności żądania zapłaty kwoty 27.738,45 zł.

Dowód:

- wezwanie do zapłaty z dnia 26 sierpnia 2013 roku, k. 18,
- pismo pozwanej z dnia 16 września 2013 roku, k. 22,
- dokumenty z akt szkody, k. 119.

Dnia 9 września 2013 roku P. H. zawarł z D. K. umowę cesji wierzytelności, na podstawie której poszkodowany przelał na rzecz powoda swoją wierzytelność, czyli prawo do odszkodowania, przysługującą mu w związku ze szkodą komunikacyjną z dnia 13 czerwca 2013 roku w pojeździe marki B. zarejestrowaną w (...) S.A. pod numerem PL (...).

Pismem z dnia 16 października 2013 roku powód złożył odwołanie od decyzji pozwanej, wezwał ją do zapłaty kwoty 3.345,60 zł tytułem zwrotu kosztów wynajmu pojazdu zastępczego i kwoty 27.738,46 zł tytułem rekompensaty szkody w pojeździe i zawiadomił o cesji wierzytelności.

Dowód:

- umowa cesji wierzytelności, k. 23,
- dokumenty z akt szkody, k. 119,

- zeznania świadka D. K., k. 257-258.

Pismem z dnia 12 listopada 2013 roku pozwana poinformowała powoda o przyznaniu odszkodowania z tytułu zwrotu kosztów wynajmu pojazdu zastępczego w kwocie 3.690 zł brutto. Pozwana uznała za uzasadniony okres najmu 17 dni oraz wysokość stawki w kwocie 160 zł netto.

Dowód:

- pismo pozwanej z dnia 12 listopada 2013 roku, k. 24-25,

- dokumenty z akt szkody, k. 119.

Samochody marki B., czy też inne klasy D, oferowane były w wiodących wypożyczalniach samochodów na rynku lokalnym poszkodowanego w opcji pełnego ubezpieczenia, bez limitu kilometrów oraz z wykupionym udziałem własnym w szkodach za stawkę od ok. 225 zł do 287 zł netto za dobę przy uwzględnieniu okresu najmu od 15 do 31 dni.

Uzasadniony koszt naprawy pojazdu marki B. (...) przywracający stan pojazdu do stanu sprzed szkody stanowi kwotę 45.630,28 zł brutto. Koszt naprawy pojazdu w optymalizacją według zasady najwyższej jakości, tj. z zastosowaniem zamienników z grupy Q, P, PC i PT, stanowi kwotę 30.915,15 zł brutto. Naprawa przeprowadzona w ten sposób gwarantuje jakość użytych części w procesie naprawy o zbliżonych walorach do części oryginalnych. Zgodnie z zasadą (...) na zastosowanie wspomnianych zamienników w procesie naprawy powinien wyrazić zgodę właściciela pojazdu.

Technologicznie uzasadniony czas naprawy pojazdu marki B. (...), wynikający z czasochłonności operacji przewidzianych na naprawę pojazdu, według technologii producenta, wynosił 8 dni roboczych. Uzasadniony całkowity czas naprawy uszkodzonego pojazdu obejmujący wszystkie czynniki mające wpływ na jego długość mógł wynieść 17 dni.

Dowód:

- opinia biegłego sądowego z dnia 2 marca 2016 r., k. 207-229.

Sąd zważył co następuje:

Powództwo jest uzasadnione.

Niniejszym pozwem powód dochodził zapłaty kwoty stanowiącej uzupełnienie przyznanego przez pozwaną odszkodowania z tytułu uszkodzenia pojazdu poszkodowanego oraz kwoty stanowiącej uzupełnienie przyznanego przez pozwaną odszkodowania stanowiącego zwrot kosztów wynajmu pojazdu zastępczego przez poszkodowanego.

Powód legitymacji czynnej do występowania w niniejszym postępowaniu upatrywał w zawartej z poszkodowanym D. K. umowie cesji wierzytelności. Zgodnie z treścią art. 509 § 1 k.c. wierzyciel może bez zgody dłużnika przenieść wierzytelność na osobę trzecią (przelew), chyba że sprzeciwiałoby się to ustawie, zastrzeżeniu umownemu albo właściwości zobowiązania. § 2 tego artykułu stanowi, iż wraz z wierzytelnością przechodzą na nabywcę wszelkie związane z nią prawa, w szczególności roszczenie o zaległe odsetki. W wyniku przelewu przechodzi na nabywcę ogół uprawnień przysługujących dotychczasowemu wierzycielowi, który w ten sposób zostaje wyłączony ze stosunku zobowiązaniowego jaki go wiązał z dłużnikiem. Przedmiotem przelewu jest wierzytelność tj. prawo podmiotowe wierzyciela do żądania od dłużnika świadczenia (art. 353 k.c.). W przedmiotowej sprawie, pomiędzy poszkodowanym D. K. a P. H. – powodem, zawarta została umowa cesji wierzytelności w dniu 9 września 2013 roku. Dotyczyła ona wierzytelności (prawa do odszkodowania) przysługującą mu w związku ze szkodą komunikacyjną z dnia 13 czerwca 2013 roku w pojeździe marki B. zarejestrowaną w (...) S.A. pod numerem PL (...). Na skutek zawartej umowy, wierzytelność ta należąca poszkodowanemu D. K. przeszła na powoda, który tym samym powód stał się uprawniony do dochodzenia jej od pozwanej. Pozwanemu zakładowi ubezpieczeń, zgodnie z przepisem art. 513 k.c., przysługiwały natomiast przeciwko nabywcy wierzytelności wszelkie zarzuty, które miał przeciwko zbywcy w chwili

powzięcia wiadomości o przelewie. Umowa ta nie wzbudziła wątpliwości Sądu, nie zaszły również żadne przesłanki przemawiające za uznaniem umowy cesji za zawartą dla pozorów.

Okolicznościami bezspornymi w rozpoznawanej sprawie były okoliczności uszkodzenia pojazdu, zgłoszenia szkody, odpowiedzialność za przedmiotową szkodę oraz przyznania w toku postępowania likwidacyjnego przez pozwaną odszkodowania w kwocie 27.738,46 zł tytułem naprawienia szkody w postaci uszkodzenia pojazdu oraz odszkodowania w kwocie 3.690 zł tytułem zwrotu kosztów najmu pojazdu zastępczego. Spór dotyczył wysokości należnego powódce odszkodowania tytułem naprawy pojazdu. Pozwana kwestionowała to, że do naprawy pojazdu konieczne jest użycie części nowych oryginalnych. W kontekście zwrotu kosztów najmu pojazdu zastępczego pozwana kwestionowała okres najmu i wysokość stawki za dobę najmu.

Podstawę prawną rozstrzygnięcia sądu stanowiły przepisy art. 822 k.c. i art. 34 ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (Dz.U. z 2003r. Nr 124, poz. 1152) w zw. z art. 436§2 k.c. i art. 415 k.c. oraz art. 361 § 2 k.c. i 363 § 1 i 2 k.c.

Zgodnie z dyspozycją art. 822 k.c. „przez umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej zakład ubezpieczeń zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, względem których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający albo osoba, na której rzecz została zawarta umowa ubezpieczenia”(§1). Uprawniony do odszkodowania w związku ze zdarzeniem objętym umową ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej może dochodzić roszczenia bezpośrednio od zakładu ubezpieczeń (§4). Stosownie natomiast do treści art. 34 ust 1 ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych „z ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych przysługuje odszkodowanie, jeżeli posiadacz lub kierujący pojazdem mechanicznym są obowiązani do odszkodowania za wyrządzoną w związku z ruchem tego pojazdu szkodę, której następstwem jest śmierć, uszkodzenie ciała, rozstrój zdrowia bądź też utrata, zniszczenie lub uszkodzenie mienia”. Stosownie do treści art. 361 k.c. zobowiązany do odszkodowania ponosi odpowiedzialność tylko za normalne następstwa działania lub zaniechania, z którego szkoda wynikła. W powyższych granicach, w braku odmiennego przepisu ustawy lub postanowienia umowy, naprawienie szkody obejmuje straty, które poszkodowany poniósł oraz korzyści, które mógłby osiągnąć, gdyby mu szkody nie wyrządzono.

Odnosząc się do żądania zapłaty kwoty 13.370,18 zł tytułem uzupełnienia odszkodowania za naprawę pojazdu zwrócić należy uwagę na wnioski opinii sporządzonej przez biegłego sądowego. Biegły sądowy w opinii z dnia 2 marca 2016 roku wskazał, iż koszt naprawy, która przywróci pojazd do stanu sprzed szkody, wyniósł 45.630,28 zł brutto. Biegły sądowy ustalił koszty naprawy pojazdu poszkodowanego na podstawie analizy średnich stawek za roboczogodzinę stosowanych na rynku lokalnym w warsztatach dobrze wyposażonych i gwarantujących przeprowadzenie naprawy zgodnie z technologią producenta. Przyjął przy tym średnie stawki za roboczogodzinę prac mechanicznych, blacharskich i lakierniczych w rejonie S. i P.. Co prawda pozwana złożyła dnia 25 czerwca 2016 roku zarzuty do opinii wskazując, iż biegły błędnie przyjął konieczność przeprowadzenia naprawy przy użyciu części zapewniających najwyższą jakość naprawy, kiedy prawidłowo powinien przyjąć cennik dotyczący części tańszych. Biegły podtrzymał swoją opinię i wyjaśnił, iż zaproponowane przez pozwaną kryteria ustalenia ceny części i kosztów naprawy należą do grupy najtańszych i ich zastosowanie nie zapewni przywrócenia pojazdu do stanu sprzed szkody. Zastosowanie innych części niż oryginalne w przypadku pojazdu poszkodowanego nie przywróciłoby pojazdu do stanu sprzed wystąpienia szkody.

Tak rozumując Sąd przyjął wnioski opinii biegłego jako podstawę ustalenia, iż koszty naprawy pojazdu poszkodowanego w okolicznościach rozpoznawanej sprawy mogły wynieść 45.630,28 zł brutto. Powód domagał się uzupełnienia kwoty odszkodowania z tytułu uszkodzenia pojazdu do pełnej wysokości 41.108,64 zł brutto. Pozwana przyznała poszkodowanemu świadczenie z tego tytułu w toku postępowania likwidacyjnego, ale ograniczone do kwoty 27.738,46 zł. Skoro więc koszty naprawy wyniosły 41.108,64 zł i są one niższe niż koszty ustalone przez biegłego, a więc mieszczą się one w granicach uzasadnionych kosztów naprawy, a pozwana zapłaciła poszkodowanemu kwotę

27.738,46 zł, to żądanie pozwu dotyczące pełnej rekompensaty uszkodzenia pojazdu jest uzasadnione w granicach różnicy między tymi kwotami, tj. w kwocie 13.370,18 zł.

Powód domagał się również zasądzenia od pozwanej na jego rzecz kwoty, która uzupełniałaby koszty najmu pojazdu ustalone przez powoda, a nie została pokryta wypłaconym przez pozwaną odszkodowaniem z tytułu zwrotu kosztów najmu pojazdu zastępczego.

Jak wynika z treści dokumentów zgromadzonych w postępowaniu oraz treści opinii biegłego sądowego niezbędny i celowy okres naprawy pojazdu przypadku będącym przedmiotem postępowania wyniósł 17 dni. Na tak długi okres naprawy pojazdu miał wpływ tok naprawy i konieczność przeprowadzenia jego wszystkich etapów.: technologicznego czasu naprawy – 8 dni; standardowy czas na oczekiwanie na części – 2 dnia na części typowe i 5 dni na części mechaniczne dotyczące osprzętu silnika, który należało zastosować w przypadku naprawy pojazdu uszkodzonego; dzień na czynności organizacyjne oraz 2-4 dni wolne od pracy. Uzasadniony całkowity czas naprawy uszkodzonego pojazdu obejmujący wszystkie czynniki mające wpływ na jego długość. Wszystkie te czynności zajęły łącznie 17 dni.

Sąd w pełni podziela stanowisko zaprezentowane przez Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 26 listopada 2011 r. (sygn. akt V CKN 1397/00), gdzie Sąd Najwyższy wskazał, że „skoro samochód mógł zostać naprawiony, to uszkodzony może w zasadzie żądać od zakładu ubezpieczeń zwrotu kosztów wynajmu pojazdu zastępczego poniesionych jedynie w okresie naprawy samochodu”. Podobnie w wyroku z dnia 5 listopada 2004 r. (sygn. akt II CK 494/03) Sąd Najwyższy wyraził ocenę, że „jeżeli uszkodzony pojazd nadaje się do naprawy w postaci wmontowania do niego nowej części zamiennej, to koszty najmu przez uszkodzonego tzw. samochodu zastępczego obejmować mogą okres konieczny i niezbędny do naprawy pojazdu”. Jak przyjmuje się w orzecznictwie, aktualny stan rozwoju stosunków społecznych, gospodarczych, powszechne korzystanie z pojazdu mechanicznego czyni używanie pojazdów mechanicznych stałym i nieodzownym elementem egzystencji społecznej, a najem zastępczego pojazdu mechanicznego ma zapewnić uszkodzonym taki komfort przejazdu w życiu codziennym jak przed zaistnieniem szkody (uchwała SN z dnia 17 listopada 2011 r. III CZP 05/11).

Mając na uwadze powyższe ustalenia przyjąć należało, iż uzasadniony okres najmu pojazdu, tożsamy z okresem naprawy pojazdu uszkodzonego, powinien wynieść 17 dni.

Zgodnie z treścią przedmiotowej opinii stawka ustalona w umowie w wysokości 250 zł netto dla pojazdu klasy pojazdu uszkodzonego nie jest stawką zawyżoną. Pojazd uszkodzony był pojazdem marki B. (...), a pojazdem wynajętym był pojazd marki B. również klasy D. Biegły ustalił bowiem, że średnia stawka na rynku (...) dla samochodu marki B., czy też innego klasy D, oferowanego były w wiodących wypożyczalniach samochodów na rynku lokalnym uszkodzonego w opcji pełnego ubezpieczenia, bez limitu kilometrów oraz z wykupionym udziałem własnym w szkodach wynosi od ok. 225 zł do 287 zł netto za dobę przy uwzględnieniu okresu najmu od 15 do 31 dni. W ocenie Sądu opinia, sporządzona przez osobę, która posiada fachową wiedzę i niezbędne doświadczenie w materii objętej jej przedmiotem, jest jasna, logiczna, a wnioski w niej zawarte konkretnie sformułowane. Biegły opracowując opinię oparł się na całokształcie zebranego w sprawie materiału dowodowego i w sposób precyzyjny uzasadnił jej treść, a przedstawione przez niego twierdzenia zostały powiązane z opisanym w opinii procesem rozumowania. Biorąc pod uwagę powyższe okoliczności, Sąd uznał opinię za w pełni przekonującą i uczynił ją podstawą ustaleń również w tym zakresie.

Mając na uwadze okoliczności rozpoznawanej sprawy i ustalenia poczynione w toku postępowania dowodowego, stwierdzić należy, iż zarówno okres najmu pojazdu zastępczego wskazany przez powoda, jak i wysokość zastosowanej przez niego stawki, mieszczą się w zakresie ustalonym przez biegłego sądowego. Odszkodowanie z tytułu najmu pojazdu, do którego powód uprawniony jest na podstawie zawartej z uszkodzonym umowy cesji, przy przyjęciu najniższej stawki czynszu najmu ustalonego przez biegłego sądowego, mogło wynieść 5.227,50 zł (17 x 250 zł = 5.227,50 zł) brutto. W toku postępowania likwidacyjnego pozwana uznała najem pojazdu zastępczego przez uszkodzonego jako uzasadniony co do zasady i przyznała powodowi odszkodowanie wraz z dopłatą w łącznej wysokości 3.345,60 zł. Różnica pomiędzy sumą należności określoną na podstawie wniosków opinii biegłego a kwotą

wypłaconą przez pozwaną wynosi 1.881,90 zł. Powód domagał się kwoty 1.881,90 zł, czyli tożsamej od tej, którą ustalono na podstawie wniosków opinii biegłego.

Odnosząc się do zarzutu pozwanej, jakoby nieuzasadnione było żądanie powoda o zasądzenie równowartości VAT od kosztów wynajmu pojazdu zastępczego wskazać należy, iż **jedynym warunkiem odliczenia VAT od wydatków na pojazdy jest wykazanie przez podatnika związku takich wydatków z działalnością opodatkowaną VAT. Skoro w toku postępowania nie ustalono tej okoliczności, pozwana nie może przyznać poszkodowanemu odszkodowania w kwocie netto.**

Mając powyższe na uwadze Sąd uznał za uzasadnione żądanie powoda o zasądzenie od pozwanej kwoty 13.370,18 zł tytułem reszty kwoty odszkodowania z tytułu uszkodzenia pojazdu oraz żądanie zapłaty kwoty 1.881,90 zł tytułem uregulowania reszty świadczenia zwrotu kosztów najmu pojazdu.

Odnosząc się do żądania zasądzenia od pozwanej na rzecz powódki odsetek od kwoty 15.252,08 zł od dnia 17 czerwca 2013, zgodnie z art. 481 § 1 k.c. i art. 14 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2013 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych, Sąd orzekł zgodnie z żądaniem pozwu.

Stan faktyczny w sprawie Sąd ustalił w oparciu o przedstawione dokumenty, które nie były kwestionowane przez strony i nie wzbudziły wątpliwości Sądu, zeznania świadka D. K. oraz opinię biegłego. Wskazać należy, że zeznania świadka były spójne i nie pozostawały w sprzeczności z zasadami logiki, znajdowały również poparcie w zgromadzonym materiale dowodowym. Opinia biegłego, sporządzona przez osobę która posiada fachową wiedzę i niezbędne doświadczenie w materii objętej jej przedmiotem, jest jasna, logiczna, a wnioski w niej zawarte konkretnie sformułowane.

Rozstrzygnięcie o kosztach procesu znajduje postawę prawną w 108 § 1 zd. 1 k.p.c. w związku z art. 98 § 1 i 3 k.p.c. Zgodnie z powołanym art. 98 § 1 k.p.c. to strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony. Sprawę wygrała w całości strona powodowa. Na poniesione przez powoda koszty złożyło się wynagrodzenie pełnomocnika w wysokości 2.400 zł, ustalone na podstawie z § 6 pkt 4 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokatów oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej urzędowi, opłata skarbową od pełnomocnictwa w kwocie 17 zł, opłata sądowa od pozwu w kwocie 763 zł oraz zaliczka na poczet wynagrodzenia biegłego w kwocie 1.000 zł. Mając na uwadze zasadę odpowiedzialności za wynik procesu pozwaną obciąża obowiązek zwrotu na rzecz powoda kwoty 4.180 zł.

ZARZĄDZENIE

1. Odpis wyroku z uzasadnieniem doręczyć pełnomocnikowi pozwanej.
2. Zwrócić pozwanej pozostałość zaliczki w kwocie 427,09 zł (k.76)/